

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କର, ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇପାରିବ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ ଜ୍ଞାନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହୁଛ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ନାଟକ ବହୁତ ଶ୍ରୀଗୁରୁଙ୍କୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସୂଚକ ଅଟେ, ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି କାରଣରୁ ତୁମେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହୁଛ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଗୋଟିଏ ହୁନର ଅର୍ଥାତ୍ କଳା କେବଳ ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ଅଛି, ଅନ୍ୟ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ କରାଇବାର କଳା ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି, କାହିଁକିନା ସେ ନିଜେ ସର୍ବଦା ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ସୁପ୍ରିମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବବୋଧ ଅଟନ୍ତି । ଏହି କଳା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ନିକଟରେ ନାହିଁ ।

।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ତ ଭାବିବାକୁ ହେବ ନା । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର, ଶରୀର ନୁହେଁ । ଯଦି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବ ତେବେ ଯାଇ ପରମପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନ ମନେ କରିଲେ ନିଗ୍ରହ ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧଧୀ ଓ ଧନ୍ଦା ଲତ୍ୟାଦି ହିଁ ମନେପଡ଼ିବ । ସେଥିପାଇଁ ତ ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ହେବା ଦରକାର କି ମୁଁ ଆତ୍ମା ତେବେ ଯାଇ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିପାରିବ । ବାବା ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି କି ନିଜକୁ ଦେହ ମନେ କର ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ସାରା କଳପରେ ଅରେ ମାତ୍ର ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ପୁଣି ଷ୍ଟ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିଲେ ହିଁ ବାବା ମନେପଡ଼ିବେ । ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ନିଜକୁ ଦେହ ମନେ କରି ଆସିଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେପରି ତୁମେ ଜଣେ ଜଣେ ଆତ୍ମା ସେପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ହେଉଛି ସୁପ୍ରିମ୍ । ମୁଁ ହେଉଛି ହିଁ ଆତ୍ମା, ତେଣୁ ମୋର କୌଣସି ଦେହ ମନେ ପଡ଼ୁ ନାହିଁ । ଏହି ଦାବା ଶରୀରଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେହି ବାବା ତ ନିରାକାର । ଏହି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାବାବା ତ ସାକାରୀ (ଦେହଧାରୀ) ଅଟନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ପରକୃତ ନାମ ଶିବ । ସିଏ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ପରମତ୍ତ ସେ ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ଅର୍ଥାତ୍ ସୁପ୍ରିମ୍ (ପରମ) ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ କେବଳ ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ଆସି ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି । ସିଏ କେବେ ବି ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସାକାର (ଦେହଧାରୀ) ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥାନ୍ତି, ସେ ତ’ ନିରାକାର । ତେଣୁ ସିଏ ଏଠାକୁ ଆସି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ମୁଁ ଆତ୍ମା — ଏହି ଅଭ୍ୟାସକୁ ବାରମ୍ବାର ପକ୍ଷା କର । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ଅଭ୍ୟାସ ଦରକାର ନା । ବାବା କୌଣସି ନୂଆ କଥା ବୁଝାଉନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ନିଜକୁ ପକ୍ଷା ପକ୍ଷା ଆତ୍ମା ମନେ କରିବ ସେତେବେଳେ ବାବା ପକ୍ଷା ମନେ ରହିବେ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିଲେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ତୁମ ଭିତରେ ଦେହର ଅହତ୍ଵାର ରହିଆସିଛି । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଗ୍ରହ କର । ସତ୍ସମୁଗରେ ଏହିପରି ଶିକ୍ଷା କେହି ବି ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଗ୍ରହ କର । ସେଠାରେ ତ ଶରୀରର ନାମ ରଖାଯାଇଥାଏ । ନଚେତ୍ ପରସ୍ପରକୁ ଡାକିବେ କିପରି ? ଏଠାରେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ବର୍ଷା ପାଉଛ ତାହାର ପ୍ରାରବ୍ଧ ସେଠାରେ ପାଇଥାଅ । ବାକି ନାମ ଦ୍ଵାରା ତ ଡାକିବେ ନା । କୃଷ୍ଣ ମଧ୍ୟ ଶରୀରର ନାମ ଅଟେ ନା । ନାମ ବିନା ତ’ କାରବାର ଆଦି ଚାଲିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେଠାରେ କହିବେ କି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଗ୍ରହ କର । ସେଠାରେ ତ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ରହିବେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ତୁମକୁ ଏବେ କରାଯାଉଛି କାହିଁକିନା ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ବହୁତ ପାପ ରହିଛି । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ଧିରେ ଧିରେ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ପାପ ଚଢ଼ି ଚଢ଼ି ଏବେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇପଡ଼ିଛି । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ତୁମେ ଯାହାକିଛି ବି କରିଛ ତାହା ଧୀରେ ଧୀରେ ହ୍ରାସ ତ ହେବ ନା । ଧିରେ ଧିରେ ପାପର ବୋଝ କମ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ସତ୍ସମୁଗରେ ତୁମେ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହେବ ଏବଂ ତ୍ରେତାରେ ସତତ୍ଵ ହୋଇଯିବ । ଏହି ବର୍ଷା ଏବେ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ତେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇଲେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ମିଳିଥାଏ । ଏଭଳି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ଶିକ୍ଷା ବାବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ସମୁଗରେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ନିଜ ନିଜର ନାମ ଅନୁସାରେ ହିଁ ଚାଲିବେ । ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ପାପ ଆତ୍ମାରୁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସତ୍ସମୁଗରେ ଏହି ଶିକ୍ଷାର ଦରକାର ହେବ ନାହିଁ । ନା ତୁମେ ଏହି ଶିକ୍ଷା ସେଠାକୁ ସାଥରେ ନେଇଯିବ, ନା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ବଳକୁ ସେଠାକୁ ନେଇପାରିବ । ତୁମକୁ ପଡ଼ିତରୁ ପାବନ ଏବେ ହିଁ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ କଳା କମ୍ ହେବାରେ ଲାଗିବ । ଯେପରି ଚନ୍ଦ୍ରମାର କଳା କମ୍ ହୋଇ ହୋଇ ଅଳ୍ପମାତ୍ରାରେ ରହିଯାଏ । ତେଣୁ ଏଥିରେ କୌଣସି ଦ୍ଵନ୍ଦ୍ବରେ ପଡ଼ିବାର ନାହିଁ । ଯଦି କିଛି ନବୁଝି ପାରୁଛ ତେବେ ପଚାର ।

ପରଥମେ ତ' ଏହା ପକ୍କା ନିଶ୍ଚୟ କର ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ତୁମର ଆତ୍ମା ହିଁ ଏବେ ତମୋପରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ପରଥମେ ଆତ୍ମା ସତତପ୍ରବନ୍ଧାନ ଥିଲା, ପୁଣି ଦିନକୁ ଦିନ କଳା କମ୍ ହେବାରେ ଲାଗିଲା । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ — ଏହା ପକ୍କା ନହେବାରୁ ହିଁ ତୁମେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ଏବଂ ମୂଳ କଥା । ଆତ୍ମା ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ହିଁ ବାବା ମନେପଡ଼ିବେ ଏବଂ ବରଷା ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ିବ । ବରଷା ମନେପଡ଼ିଲେ ପବିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହେବ, ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଆସିବ । ଲକ୍ଷ୍ମଣ-ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ତ ତୁମ ସମମୁଖରେ ରହିଛି ନା । ଏହା ହେଉଛି ଈଶ୍ଵରୀୟ ବିଶିଷ୍ଟବିଦ୍ୟାଳୟ । ଏଠାରେ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ମଧ୍ୟ ସେ ହିଁ କରାଇପାରିବେ, ଆଉ କେହି ବି ଏହି କଳାକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହି କଳା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଦାଦା ମଧ୍ୟ ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ତ କେବେ ବି ଶରୀର ନେଉନାହାନ୍ତି, ଯାହାକି ତାଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ କରାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ସିଏ ଏହି ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଭଗ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଯାହାତ୍ମକ ମୁଣ୍ଡରେ ମାମଲା, ସେ କିପରି ଶୋଇ ପାରିବେ... । ବରତତମାନ ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଠୁ ମର୍ (ଅତିବେଶୀ) ଧନ୍ଦା ଆଦି ରହୁଥିବାରୁ ଫୁରସତ ମିଳୁନାହିଁ ଏବଂ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଫୁରସତ ମିଳୁଛି ସେମାନେ ବାବାଟ୍ମକ ସମମୁଖକୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । କେହି ନୂଆମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଉତ୍ତାନ ତ ବହୁତ ଭଲ । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଅକ୍ଷର ରହିଛି — ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକରମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ବାବା ଏହି କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କାହାକୁ ଦୋଷ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ଏକଥା ତ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମକୁ ପବିତ୍ରରୁ ଅପବିତ୍ର ହେବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ମୋତେ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଅପବିତ୍ରରୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଭ୍ରାମା ଅଟେ, ଏଥିରେ କାହାର ନିନ୍ଦା ଇତ୍ୟାଦିର କଥା ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ଉତ୍ତାନକୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ ଆଉ କେହି ବି ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନାଥ (ନାସ୍ତିକ) ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିକ୍ଷକ ରୂପରେ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ବି ଦେଉଛନ୍ତି । କିପରି ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୁପି ଚକ୍ର ଘୁରୁଛି, ଏହି ଶିକ୍ଷା ମିଳିବା ଦୃଢ଼ାରା ତୁମେ ସୁଧୁରି ଯାଉଛ । ଯେଉଁ ଭାରତ ଦିନେ ଶିବାଳୟ ଥିଲା ତାହା ଏବେ ବେଶ୍ୟାଳୟ ହୋଇଯାଇଛି । ଏଥିରେ ଗଳାନିର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହା ଏକ ଖେଳ, ଯେଉଁ ବିଷୟରେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଦେବତାରୁ ଅସୁର କିପରି ଦେଲ, ଏପରି କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ କାହିଁକି ହେଲା ? ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି, ଏହି ଉତ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଉତ୍ତାନକୁ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଜାଣିବେ ନା । ଏବେ ତୁମେ ଏହି ଉତ୍ତାନକୁ ଜାଣି ପୁଣି ଦେବତା ହେଉଛ । ଏହା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପାଠପଢ଼ା, ଯାହାତ୍ମକୁ ବାବା ବସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକୁ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ ଯିଏକି ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପାଠ ପଢ଼ାଇବେ । ଶିକ୍ଷାଦାତା ବାବା ଦେଖ କିପରି ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କୌଣସି ରଥର ଆଧାର ନେଉଛନ୍ତି, ଏକଥା ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଲେଖୁନାହାନ୍ତି ଯେ କେଉଁ ରଥର ଆଧାର ନେଉଛନ୍ତି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ପରମପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମ ଆତ୍ମା । ସେ ଯିଏ ଯେପରି ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ନିଜର ପରିଚୟ ତ ଦେବେ ନା । ଏଥିରେ ଅହଂକାରର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ଏହି କଥାକୁ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ କହୁଛନ୍ତି ଏମାନଙ୍କୁ ଭିତରେ ଅହଂକାର ରହିଛି । କେବେ ବି ବ୍ରହ୍ମା କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ପରମାତ୍ମା । ଏସବୁ ତ ବୁଝିବାର କଥା, ଏହା ବାବାଟ୍ମକର ହିଁ ମହାବାକ୍ୟ ଅଟେ — ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ଯାହାତ୍ମକୁ ଦାଦା କୁହାଯାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ଇଏ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେଥିପାଇଁ ନାମ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା ରଖାଯାଇଛି କାହିଁକିନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ଦରକାର ନା । ଆଦିଦେବ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଜାପାନଙ୍କର ପିତା, ତେବେ କେଉଁ ପ୍ରଜା ? ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଶରୀରଧାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ ପୋଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ ପୋଷ୍ଟ କରୁନାହିଁ । ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ତ' ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଗଢ଼ିଥାଏ । ମୁଁ ତ ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଅନାଦି ପିତା ଅଟେ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ତୁମେ ଏବେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଏବେ ସମସ୍ତେ ଏହି ଦୁନିଆରୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସାରା ଦୁନିଆକୁ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରି ନିଜର ଘରକୁ ଚାଲିଯିବା । ସେଥିପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ମକ ବ୍ଯତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଜିନିଷ ଯେପରି ମନେ ନପଡ଼ୁ । ୬୦ ବର୍ଷର ଆୟୁଷ ହେଲେ ପୁଣି ବାଣୀରୁ ପରେ ବାନପ୍ରସ୍ଥକୁ ଯିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଦରକାର । ଏହି ବାନପ୍ରସ୍ଥର କଥା ବରତତମାନର ଅଟେ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ' ବାନପ୍ରସ୍ଥ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ବାନପ୍ରସ୍ଥର ଅର୍ଥକୁ କେହି ବି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଣୀରୁ ପରେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ହିଁ କହିବା । ସେଠାରେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମା ନିବାସ କରୁଥିବାରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାସପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା କହିବା, ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।

ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଭୁକ୍ତୀ ମଧ୍ୟରେ ଚମକୁଥିବା ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ । କେତେକ ଭାବୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ବୃଦ୍ଧ ଆତ୍ମଗୁଳି ସଦୃଶ । ତେଣୁ ଆତ୍ମଗୁଳି ଆକୃତିକୁ ହିଁ ମନେପକାଇଥା'ନ୍ତି । ତାରକାକୁ କିପରି ମନେପକାଇବେ ? ପୂଜା କିପରି କରିବେ ? ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସୁଛ ସେତେବେଳେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଯେତେବେଳେ ଭକ୍ତିର ସମୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ତାକୁ ଭକ୍ତି କଲ୍ଟ (ଭକ୍ତିମାର୍ଗ) କୁହାଯାଉଛି । ଉତ୍ତାନ କଲ୍ଟ (ଉତ୍ତାନମାର୍ଗ) ଅଲଗା । ଉତ୍ତାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଏକତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେପରି ଦିନ ଏବଂ ରାତ୍ରୀ ଏକତ୍ର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସୁଖକୁ ଦିନ ଏବଂ ଦୁଃଖକୁ ରାତି ଅର୍ଥାତ୍ ଭକ୍ତିକୁ ରାତି କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ କୁହାଯାଏ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଟ୍ମକର ଦିନ ଏବଂ ରାତି । ତେଣୁ ପ୍ରଜା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ ଏକତ୍ର ହେବେ ନା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବରାହମଣ ହିଁ ଅଧାକଳପ ସୁଖ ଭୋଗ କରୁଛୁ ପୁଣି ଅଧାକଳପ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛୁ । ଏହାକୁ ବୁଝି ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତେ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ ପୁଣି ବି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ୍ୟ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ପାବନ ହୋଇଯିବ । ଏହି ସନ୍ଦେଶକୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ସେବା ତୁମକୁ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଯେଉଁମାନେ ସେବା କରୁନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ଫୁଲ ନୁହଁନ୍ତି । ବାଗବାନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରୁପି ବଗିଚାକୁ ଆସିଲେ ତାଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କରେ ଫୁଲମାନେ ଥିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଭଲ ସେବାଧାରୀ ଏବଂ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଫୁଲ କୁହାଯିବ । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଛି ସେମାନେ ନିଜେ ବୁଝିଯା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଫୁଲ ନୁହେଁ । ଏବେ ତ ବାବାଟ୍ଟକ ସାମ୍ନାରେ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ ଫୁଲମାନେ ବସିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଟ୍ଟକର ତାଙ୍କପ୍ରତି ହିଁ ଦୃଷ୍ଟି ଯିବ । ନୃତ୍ୟ (ଦ୍ଵିଜାନନ୍ଦ୍ୟ) ମଧ୍ୟ ଭଲ ଚାଲିବ । (ନୃତ୍ୟ କରୁଥିବା ଝିଅର ଉଦାହରଣ) ସ୍କୁଲରେ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷକ ଜାଣିଥାନ୍ତି ନା - କିଏ ପ୍ରଥମ, କିଏ ଦ୍ଵିତୀୟ, ତୃତୀୟ ଅଛନ୍ତି । ବାବାଟ୍ଟକର ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ହିଁ ଯିବ । ବାବାଟ୍ଟକ ହୃଦୟରେ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଡିସ୍ପରଭିସ୍ (ଅପସେବା) କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ କ'ଣ ବାବାଟ୍ଟକ ହୃଦୟରେ ରହିପାରିବେ । ବାବା ସର୍ବପ୍ରଥମେ ଏହି ମୁଖ୍ୟ କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ୍ୟ କରିଲେ ହିଁ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପ୍ରତି ରହିପାରିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିଲେ ବାବାଟ୍ଟକର ସମ୍ପ୍ରତି ରହିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଲୌକିକ ସମ୍ବନ୍ଧମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ, ଧନ ଆଡ଼କୁ ବୁଝି ଆପେ ଆପେ ଚାଲିଯିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ପାରଲୌକିକ ବାବା ହିଁ ମନେପଡ଼ିବେ । ବାବାଟ୍ଟକ ତ ବହୁତ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ୍ୟ କରିବା — ଏହିଥିରେ ହିଁ ମେହନତ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥାନ ଆବଶ୍ୟକ । ୭ ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ପରିପକ୍ଵ ହେବାର ପାଠ୍ୟକ୍ରମ ବହୁତ କଠିନ । ସେହି ୭ ଦିନ ଭିତରେ କେହି ମନେନପଡ଼ିବା ଦରକାର । କାହାକୁ ପତର ମଧ୍ୟ ଲେଖିପାରିବ ନାହିଁ ତୁମକୁ ପରିପକ୍ଵ କରିବା ପାଇଁ ଆରମ୍ଭରେ ଏଭଳି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଗଣାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଘରେ ରହି ଅଭ୍ୟାସ କର । ଉକ୍ତଲୋକମାନେ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତି କରିବା ନିମନ୍ତେ ଅଲଗା କୋଠରୀ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେହି କୋଠରୀ ଭିତରେ ବସି ମାଳା ଗଢ଼ାଆ'ନ୍ତି, ତେଣୁ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏକାନ୍ତ ସ୍ଥାନ ଆବଶ୍ୟକ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକ ହିଁ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ଏହି ଯୋଗର ଅଭ୍ୟାସ ପାଇଁ ଫୁରସତ୍ ଦରକାର ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଲୌକିକ ପିତା ବିନାଶୀ ରଚୟିତା ଇଏ (ବାବା) ଅବିନାଶୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଜାପିତା ବରହମା ମଧ୍ୟ ବେହଦର ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ପୋଷ୍ୟ କରୁନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ତ' ସଦାବେଳେ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଶିବବାବାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ ଅନାଦି ଅଟୁ । ବରହମା ତୁମକୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ପୁଣି ବି କହୁଛନ୍ତି ବାବା ମନେ ରହୁ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଥିପାଇଁ କିଛି ସମୟ ବାହାର କରିବା ଦରକାର । କେହି କେହି ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ବିଲକୁଲ୍ ସମୟ ଦେଇପାରୁନାହାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ବୁଝିପରେ ବହୁତ କାମ ରହିଥାଏ । ତେବେ ପୁଣି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା କିପରି ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୂଳକଥା ହିଁ ହେଉଛି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ୍ୟ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ପାବନ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା, ଶିବବାବାଟ୍ଟକର ସନ୍ତାନ - ଏହା ହିଁ ମନମନାଉବ ନା । ଏଥିରେ ମେହନତ ଆବଶ୍ୟକ । ଏଥିରେ ଆଶୀର୍ବାଦର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହା ତ ପାଠପଢ଼ା, ଏଥିରେ କୃପା ବା ଆଶୀର୍ବାଦ ଚାଲିବ ନାହିଁ । ମୁଁ କ'ଣ କେବେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବା ପାଇଁ ତୁମ ଉପରେ ହାତ ରଖୁଛି! ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବେହଦର ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଉଛୁ । ଅମର ଭବ, ଆୟୁଷମାନ ଭବ... ଏଥିରେ ସବୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଯାଉଛି । ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆୟୁଷ ପାଇଯାଉଛ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି କେହି ସାଧୁ, ସନ୍ଥ ଆଦି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପୁତ୍ରରାଜା ଭବ ... ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ତାଙ୍କର କୃପାରୁ ପିଲା ହେଲା । ବାସ୍, ଯାହାଟ୍ଟକର ପିଲା ନ ଥିବ ସେ ଯାଇ ତାଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଦ୍ଵିଜ ତ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି । ଏହା ଅବସ୍ଥିତିରୀ ଦ୍ଵିଜ, ଯାହାର ପ୍ରଚାରବ୍ୟ ଅଧାକଳପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ରହିଛି ଅଦ୍ଵିଜ । ଉକ୍ତିକୁ ଅଦ୍ଵିଜ କୁହାଯାଉଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତ୍ଟକର ମଧୁର ସନ୍ଦେହରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏବେ ତୁମର ବାନପ୍ରସଥ ଅବସ୍ଥା ସେଥିପାଇଁ ବୁଝି ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ସବୁକିଛି ସନ୍ଦର୍ଭାସ କରି ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଏକାନ୍ତରେ ବସି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ — ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ - ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ । (୨) ସେବା କରିବାର ଯୋଗ୍ୟ ଫୁଲ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦେହ ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ଏପରି କୌଣସି କର୍ମ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ ଯାହା ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ଅପସେବା (ଡିସ୍ପରଭିସ୍) ହୋଇଯିବ । ଅନେକ ଆତ୍ମାଟ୍ଟକର କଲ୍ୟାଣର ନିମନ୍ତେ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ପ୍ରତିଦିନ କିଛି ସମୟ ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଗତ ବାହାର

କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ପବିତ୍ରତାର ବରଦାନକୁ ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସଂସ୍କାର କରି ପବିତ୍ର ଜୀବନ ଗଢ଼ୁଥିବା ମେହନତମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ । କେତେକ ପିଲାଟୁକୁ ପବିତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି, ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି ଯେ ବରଦାତା ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ଜନ୍ମଦିନର ବରଦାନ ନେଇ ନାହାନ୍ତି, କାରଣ ବରଦାନରେ ମେହନତ ଲାଗି ନଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାକୁ “ପବିତ୍ର ଭବ”, “ଯୋଗୀ ଭବ”ର ପ୍ରଥମ ବରଦାନ ଜନ୍ମ ହେବା ଦିନ ହିଁ ମିଳିଥାଏ । ଯେପରି ଜନ୍ମର ସଂସ୍କାର ବହୁତ କଠା ହୋଇଥାଏ, ସେହିପରି ପବିତ୍ରତା ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମର ଆଦି ସଂସ୍କାର ବା ନିଜସ୍ୱ ସଂସ୍କାର ଅଟେ । ଏହି ସମ୍ପୁର୍ଣ୍ଣ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ଜୀବନ ତିଆରି କର । କରିବାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ସ୍ତୋତ୍ର:-

ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ସେବା କରିବାର ଶୂନ୍ୟତାବନା ରହିଛି, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଚରଣୀ ବା ନିମିତ୍ତ କୁହାଯିବ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***